

Sygn. akt VI Ka 97/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

Sędziowie: SSO Jacek Matusik

SSO Marek Wojnar (spr.)

Protokolant asystent sędziego Marta Bloch

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 20 kwietnia 2016 r. w W.

sprawy P. B. syna J. i L., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 119 § 1 kw, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 13 października 2015 r. sygn. akt III K 1132/14

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala wartość skradzionego mienia: czynu opisanego w pkt 2 na kwotę około 1000 zł, czynu opisanego w pkt 4 na kwotę 200 zł, czynu opisanego w pkt 5 na kwotę 1000 zł, czynu opisanego w pkt 6 na kwotę 530 zł i przyjmuje, że czyny zarzucane oskarżonemu w pkt 2-6 i przypisane mu w pkt II części dyspozytywnej wyroku zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. i czyny te kwalifikuje z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje go za to na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet tak orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 29 października 2014 r.; utrzymuje tenże wyrok w mocy w pozostałej części; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. kwotę 516, 60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Jacek Matusik SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Marek Wojnar

**Sygn. akt VI Ka 97/16**

## UZASADNIENIE

**P. B.** został oskarżony o to, że:

1. w dniu 16 października 2014 roku w W. na terenie przychodni (...) przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki skórzanej, czym spowodował straty o wartości 450 zł na szkodę R. C., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w nocy z 18/19 października 2014 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie tylnej, lewej, małej szyby oraz kradzieży z jego wnętrza szamponów (...) czym wyrządził straty w wysokości 1500 zł na szkodę firmy (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. w dniu 22 października 2014 roku w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie prawej, przedniej szyby oraz kradzieży z jego wnętrza nawigacji samochodowej (bdb), dowodu rejestracyjnego w/w pojazdu, polisy OC w/w pojazdu, karty w/w pojazdu, kluczyków od w/w pojazdu, faktury zakupu w/w pojazdu, dokumentacji zainstalowanej w w/w pojeździe instalacji gazowej oraz dokumentacji dotyczącej wstawienia w/w pojazdu do komisju, czym wyrządził straty w wysokości 400 zł na szkodę P. i M. A., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

4. w nocy z 20/21 października 2014 roku w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki H. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach prawych, przednich oraz kradzieży z jego wnętrza CB radia (bdb) czym wyrządził straty w wysokości 550 zł na szkodę W. T., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

5. w nocy z 22/23 października 2014 roku w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie szyby przedniej, lewej oraz kradzieży z jego wnętrza wideo rejestratora firmy (...), nawigacji samochodowej marki M., CB radia firmy (...) oraz przetwornicy napięć, czym wyrządził straty w wysokości 1300 zł na szkodę S. i P. P. (2), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

6. w nocy z 23/24 października 2014 roku w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki C. nr rej. (...) poprzez wybicie prawej, przedniej szyby oraz kradzieży z jego wnętrza wideo rejestratora, listwy rozgałęziającej do gniazda zapalniczki oraz terminala J. czym wyrządził straty w wysokości 1680 zł na szkodę M. R. oraz firmy „(...) Sp. J.”, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

#### **Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. wyrokiem z dnia 13 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 1132/14:**

I. oskarżonego P. B. w ramach zarzucanego mu, opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku czynu, uznał za winnego tego, że w dniu 16 października 2014 roku w W. na terenie przychodni (...) przy ul. (...) dokonał kradzieży kurtki o nieustalonej wartości mniejszej niż 437,50 złotych na szkodę R. C., to jest popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń, na tej podstawie skazał go i wymierzył mu karę 30 dni aresztu;

II. oskarżonego P. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach od 2 do 6 części wstępnej wyroku, stanowiących występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na tej podstawie skazał go i wymierzył mu za każdy z nich karę 2 lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt. II wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 29 października 2014 r.;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. kwotę 1134 zł powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w całości zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

**Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego** zaskarżając wyrok w części na korzyść oskarżonego, tj. pkt I orzeczenia w zakresie wymierzonej kary oraz pkt II i III. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na sprzeczności pomiędzy sentencją wyroku, w której w opisie zarzucanego oskarżonemu czynu VI brak jest wskazania, że ukraść z pojazdu marki C. nr rej. (...) wiertarko-wkrętarke marki B. [v. s. 2 sentencji wyroku], a jego uzasadnieniem, z którego wynika, iż oskarżony dopuścił się kradzieży wzmiankowanego przedmiotu [v. s. 2 uzasadnienia]

2. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niezastosowanie zasady obiektywizmu i w toku postępowania dokonania całkowicie dowolnej, a nie swobodnej, oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającej na uznaniu za wiarygodne depozycji oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, zaś odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonych przez niego w postępowaniu sądowym;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji w toku postępowania całkowicie dowolnej, a nie swobodnej, oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, której nie poprzedziło ujawnienie wszystkich okoliczności sprawy, a polegającej na uznaniu za w pełni wiarygodne całości zeznań świadków: K. M., M. B., B. C., K. W. i M. L.

4. art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na nieodniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie iż:

a. oskarżony był najpierw rozpytywany, a potem składał dwukrotnie wyjaśnienia i uczestniczył w eksperymencie procesowym 29 października 2014 roku, tj. dwa dni po amputacji palca, a co za tym idzie przebywał w (...) od godzin rannych do godz. 17:05, w konsekwencji czego podczas wszystkich przeprowadzonych z nim czynności odczuwał ogromny ból i gorączkował, co miało zasadniczy wpływ na treść złożonych przez niego wyjaśnień

b. wobec zatrzymania P. B. w godzinach rannych 29 października 2014 roku, nie mógł tego dnia kontynuować kuracji metadonowej, w której uczestniczył codziennie rano, co w sposób ujemny wpłynęło na jego stan psychofizyczny podczas wszystkich czynności procesowych przeprowadzonych z nim tego dnia;

c. oskarżony jest praworęczny, więc tym bardziej rzekome dokonanie przez niego pięciu kradzieży z włamaniami w tygodniu poprzedzającym amputację palca byłoby dla niego graniczące z niemożliwością;

II. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mające wpływ na jego treść, poprzez błędna ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz wyciągnięcie wadliwych wniosków, a w szczególności iż:

1. oskarżony nie wskazał, że z samochodu marki C. ukraść wiertarko-wkrętarke marki B., ponieważ nie miał żadnego interesu, aby wymieniać szczegółowo wszystkie ukradzione przedmioty, bo mniejsza wartość ukradzionego mienia działała na jego korzyść [v. s. 4 uzasadnienia wyroku], podczas gdy funkcjonariusz policji przesłuchujący P. B. 29 października 2014 roku - K. W., nie uwzględnił podnoszonego przedmiotu w protokole przesłuchania podejrzanego, albowiem dysponował protokołem przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej, tj. M. R., w którym pokrzywdzony nie wykazał utraty wzmiankowanej rzeczy [v. k. 69-69v], co uczynił dopiero w toku postępowania sądowego na rozprawie, która odbyła się 25 lutego 2015 roku [v. k. 230]

2. w nocy z 20/21 października 2014 roku w W. przy ul. (...) oskarżony ukraść z wnętrza samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) CB radio o wartości 550,00 zł [v. s. 1 uzasadnienia wyroku], podczas gdy pokrzywdzony W. T., wycenił rzeczony przedmiot na około 200,00 zł [v. k. 46v]

3. oskarżony „ani słowem nie wspomniął funkcjonariuszom o tych dolegliwościach” [v. s. 4 uzasadnienia wyroku], podczas gdy z niekwestionowanej części zeznań funkcjonariuszy policji bezspornie wynika, że P. B. uskarżał się na ból spowodowany amputacją palca;

4. skoro oskarżony na protokole przesłuchania złożył podpis bez żadnych zastrzeżeń, a w późniejszym czasie nie podjął żadnych działań w kierunku obrony naruszonych według niego praw [v. s. 5 uzasadnienia wyroku], to należy przyjąć, że wyjaśnienia, które złożył w toku postępowania przygotowawczego, w całości polegają na prawdzie, ponieważ przesłuchujący go funkcjonariusze policji w żaden sposób nie wpływali na treść jego depozycji;

5. oskarżony twierdził, że nie był zdolny do dokonania kradzieży z włamaniem do samochodów, ponieważ ból, jaki odczuwał w dłoni, związany z amputacją palca uniemożliwiał mu posługiwanie się jedną ręką [v. s. 5 uzasadnienia wyroku], podczas gdy oskarżony podczas wszystkich zarzucanych mu kradzieży z włamaniami był jeszcze przed operacją, zaś ogromny ból, jaki odczuwał był spowodowany otwartym złamaniem piątego palca prawej ręki, w który wdało się zakażenie w postaci ropowicy, co spowodowało silny obrzęk i nieruchomość całej prawej dłoni, a także zagrożenie dla życia P. B., w konsekwencji czego jedynym remedium była amputacja zainfekowanego palca [v. s. 3 protokołu rozprawy z 25 lutego 2015 roku, karta informacyjna z 27 X 2014 r., karta informacyjna leczenia szpitalnego z 30 X 2014 r.]

Jednocześnie na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 ustawy z 24 sierpnia 2001 roku k.p.w. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. zaskarżonemu wyrokowi w pkt I in fine zarzuciła rażącą niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary poprzez wymierzenie mu najsurowszej sankcji w górnej granicy ustawowego zagrożenia.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów w pkt 2-6 aktu oskarżenia, a w konsekwencji także zmianę rozstrzygnięcia w kwestii kary łącznej, a także zmianę orzeczenia w pkt I in fine poprzez wymierzenie P. B. współmiernej kary, względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje.**

**Apelacja obrońcy oskarżonego, na uwzględnienie zasługuje jedynie w zakresie, w którym kwestionuje ustalenie wartości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt 4 oraz podnosi rozbieżność między częścią dyspozytywną wyroku, a jego uzasadnieniem w zakresie czynu opisanego w pkt 6, gdzie wskazano w ustaleniach faktycznych jako skradziony przedmiot, którego kradzieży nie zarzucono i nie przypisano w wyroku, w pozostałej części zarzuty i wnioski apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie, jednakże wywołana apelacją kontrola instancyjna doprowadziła do zreformowania zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego.**

Apelacja w przede wszystkim stawia zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego – art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k., a więc przepisów dotyczących szeroko pojętej oceny dowodów i ich wyrazu w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz będące pochodną obrazy przepisów procesowych zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, jednakże swoją argumentację sprowadza do subiektywnej do polemiki z oceną dowodów i ustaleniami Sądu I instancji wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku oraz prezentowania własnych odmiennych poglądów, bez wykazania, jakich to uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się ten Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Tak sformułowana apelacja nie mogła być skuteczna. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a zebrane w jego trakcie dowody poddał dostatecznie wnikliwej, kompleksowej analizie, rozważając całokształt okoliczności

istotnych dla rozstrzygnięcia, dokonując niewadliwych ustaleń faktycznych, a swoje stanowisko, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, należycie uzasadnił stosownie do wymogów 424 § 1 k.p.k. wskazując, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym oraz z jakich przyczyn, wiarygodności odmówił. Tok rozumowania Sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest poprawny, logiczny i nie zawiera sprzeczności, a wywiedzione wnioski co do winy oskarżonego oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Obrońca oskarżonego wskazując na uchybienia przepisom postępowania zarzuciła Sądowi I instancji niezastosowanie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i dokonanie w toku postępowania całkowicie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) polegającej na uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, zaś odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez niego w postępowaniu sądowym oraz zarzuciła, iż z obrazą art. 410 k.p.k., podstawy wyroku nie stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku o nietrafności tych zarzutów.

Podkreślić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., sygn. V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, z. 2, poz. 6, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. III KK 298/12, LEX nr 1232292). Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowej i nie wykraczającej poza ramy art. 7 k.p.k. swobodnej oceny dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego i wskazał dlaczego dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego z postępowania przygotowawczego oraz z jakich przyczyn odmówił wiarygodności jego wyjaśnieniom złożonym na rozprawie, a przedstawioną w tym zakresie argumentację należy podzielić bez potrzeby jej ponownego przytaczania. Chybiony jest również zarzut apelacji kwestionujący, z powodu dolegliwości oskarżonego związanych z ręką, możliwość dokonania przez oskarżonego pięciu kradzieży z włamaniami w tygodniu poprzedzającym amputację palca. Podnieść bowiem należy, że tożsamy we wszystkich przypadkach sposób dokonania włamania (tj. przez wybicie szyb w samochodach), jak też rodzaj i niewielkie rozmiary skradzionych przedmiotów, co wynika m. in. z zeznań pokrzywdzonych, nie wymagał użycia obu rąk do ich zaboru. Trudno przy tym logicznie przyjąć, że oskarżony odczuwał w związku ze schorzeniem ręki dolegliwości bólowe uniemożliwiające mu funkcjonowanie, skoro, jak sam wyjaśniał, w tym czasie kierował samochodem, co jest niewątpliwie czynnością, bardziej skomplikowaną niż wybicie szyby czy zabranie niewielkich rzeczy z wnętrza pojazdów, a przy tym wymagającą zwykle użycia obu rąk. Wskazana przez oskarżonego okoliczność dotycząca prowadzenia przez niego samochodu w krytycznym czasie przeczy zatem twierdzeniu o dolegliwościach zdrowotnych oskarżonego uniemożliwiających mu dokonanie przedmiotowych kradzieży z włamaniem. Nie można również logicznie przyjąć, że wpływ na treść wyjaśnień oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym miał fakt niemożności kontynuowania w dniu zatrzymania kuracji metadonowej. Skarżąca, poza supozycją w tym zakresie nie wskazuje, jaki ujemny wpływ na stan psychofizyczny oskarżonego miało zaprzestanie w tym dniu kuracji, w szczególności na treść jego relacji. Kuracja metadonowa to kuracja substytucyjna, podczas której poddanej jej osobie podaje się metadon w stopniowo coraz mniejszych dawkach w celu zniwelowania uczucia głodu narkotycznego, który jest głównym powodem powrotu do nałogu. Dodatkowo podkreślić należy, że nawet sam oskarżony nie podnosi, aby fakt nieprzyjęcia metadonu w dniu zatrzymania miał jakikolwiek wpływ na jego relacje, natomiast warunkuje ich treść dolegliwościami związanymi z dokonaną dwa dni wcześniej amputacją palca. Wbrew zarzutom i twierdzeniom apelacji, Sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego w kontekście innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności w kontekście zeznań świadków będących funkcjonariuszami policji, którzy zostali przesłuchani także na okoliczność sporządzonej notatki (k.17) i zasadnie podstawą swych ustaleń uczynił wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego, które zostały potwierdzone wynikami wizji lokalnej z jego udziałem, podczas której wskazywał gdzie i do jakich samochodów się włamał oraz jakie przedmioty ukradł. Trudno logicznie przyjąć, że oskarżony potrafiłby wskazać miejsca poszczególnych kradzieży z włamaniem i opisać ich przebieg oraz jakie przedmioty zabierał, gdyby faktów tych nie znał z autopsji. Twierdzenia

apelacji dotyczące wpływu uczestniczących w czynnościach funkcjonariuszy policji na treść wyjaśnień oskarżonego oraz przebieg wizji lokalnej są jedynie nie mającymi oparcia dowodowego gołosłownymi supozycjami, które nie mogą skutecznie podważać dokonanej przez Sąd meriti oceny dowodów zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań świadków funkcjonariuszy policji. Wprawdzie z zeznań świadków funkcjonariuszy policji wynika, że oskarżony mówił o amputacji palca, a niektórym z nich wspominał o dolegliwościach z tym związanych, jednakże nie były one tego rodzaju, aby wymagały pomocy medycznej i sam oskarżony się o nią nie zwracał. Z zeznań świadków funkcjonariuszy policji wynika przy tym, że nie były to dolegliwości, które zmusiłyby oskarżonego do złożenia określonej treści wyjaśnień a w szczególności do przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Trudno zatem skutecznie podważać zeznania świadków funkcjonariuszy policji tylko z racji wykonywanego przez nich zawodu oraz czynności służbowych, jakie w niniejszym postępowaniu podejmowali. Sąd Rejonowy słusznie zwrócił uwagę, że właśnie te cechy determinują prawdomówność ich depozycji. Nie bez racji Sąd ten wskazał również na doświadczenie oskarżonego związane z licznymi kontaktami z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, z którego wynika świadomość co do znaczenia przyznania się do popełnienia zarzucanych czynów oraz wagi składanych w tej mierze wyjaśnień. Słusznie ponadto podkreślił precyzję, z jaką oskarżony relacjonował w postępowaniu przygotowawczym o poszczególnych zdarzeniach i potrafił je wskazać w czasie wizji lokalnej, a jest to logicznie wytłumaczalne, jeśli się uwzględni nieodległy czas między ich popełnieniem a złożeniem na ten temat wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym. W odniesieniu do podnoszonego w apelacji naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. należy podkreślić, że nie stanowi naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych. Do takiego naruszenia doszłoby tylko wtedy, gdyby sąd pierwszej instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części materiału dowodowego, o czym w niniejszej sprawie nie może być mowy. Jednocześnie przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeżeli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 roku, sygn. akt II KK 223/13). Odnosząc się ponadto do zarzutu naruszenia przez Sąd meriti art. 4 k.p.k., należy wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów i nie może być uznane za przejaw złamania zasady obiektywizmu. Podobnie odmówienie wiary innym dowodom, nie może być utożsamiane z pominięciem okoliczności, których te dowody dotyczą i nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu. Wskazać należy, iż zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem, wyrażona w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu nie polega na obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na korzyść oskarżonego. Zasada ta nakazuje zachowanie obiektywnego stosunku do stron procesowych i do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt II AKa 98/12).

Przeprowadzona kontrola odwoławcza nie potwierdziła, aby zasady określone w art. 410 k.p.k. i art. 4 k.p.k. zostały przez Sąd I instancji naruszone. Brak jest zatem podstaw do skutecznego co do zasady podważania poczynionych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów.

Nie bez racji natomiast apelacja podnosi zarzut błędnego ustalenia wartości skradzionego radia w przypadku czynu opisanego w pkt 4. Podobnie błędne ustalenia co do wartości szkody Sąd Rejonowy poczynił również w przypadku czynów opisanych w pkt 2, 5 i 6 wyroku. Pokrzywdzeni podczas przesłuchania podawali precyzyjnie wartość skradzionego mienia, a także szacowali ogólną wartość strat. Podkreślić jednakże należy, że przy kradzieży z włamaniem (art. 279 § 1 k.k.) wartością szkody jest wartość skradzionego mienia, bowiem istota tego przestępstwa polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, natomiast środkiem do tego prowadzącym jest włamanie. Wartość mienia uszkodzonego podczas włamania co do zasady nie jest wartością szkody występkę określonego w art. 279 § 1 k.k. W tej sytuacji przepis o kradzieży z włamaniem niejako konsumuje przepis o zniszczeniu lub uszkodzeniu mienia. Jedynie w wypadku zasadniczego odwrócenia proporcji szkód tj. gdy szkody wyrządzona zniszczeniem mienia przy przestępstwie kradzieży z włamaniem jest znacząco większa niż wartość skradzionego mienia nie da się już zasadnie mówić o powyższej zasadzie i taki czy podlega kumulatywnej kwalifikacji przepisu

kradzieży z włamaniem z przepisem o zniszczeniu lub uszkodzeniu mienia. Taka jednak sytuacja w okolicznościach sprawy niniejszej nie występuje. Wartością szkód, w czynach opisanych w pkt 2 - 6 jest wartość skradzionego mienia. Dlatego też Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 2, 4, 5 i 6 określając wartość skradzionego mienia w wysokościach wynikających z zeznań poszczególnych pokrzywdzonych.

Nie bez racji apelacja podniosła również zarzut sprzeczności pomiędzy komparacją zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 6, a jego pisemnym uzasadnieniem w tym zakresie. Opis czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 6 i przypisanego bez zmian w części dyspozytywnej wyroku określając skradzione w tym przypadku rzeczy nie zawierał wiertarkowkrętarki marki B., natomiast rzecz ta znalazła się w ustaleniach faktycznych dotyczących tego czynu w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Okoliczność ta wynikała z zeznań pokrzywdzonego M. R., złożonych na rozprawie, natomiast nie wspominał on o kradzieży tego przedmiotu w swoich zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym. Nie miało to jednak wpływu na treść wyroku w tej części, bowiem oskarżonemu został przypisany zarzucany mu czyn w tym zakresie. W sytuacji wskazanej rozbieżności między częścią dyspozytywną a motywacyjną wyroku rozstrzygające znaczenie ma zawartość części dyspozytywnej, w której kradzieży wiertarkowkrętarki marki B. oskarżonemu nie przypisano. Nie zachodziła więc potrzeba zamiany wyroku w tym zakresie, skoro oskarżonemu przypisano czyn zarzucany, a przypisanie mu dodatkowego przedmiotu, wobec kierunku apelacji było niemożliwe. Zmiana wyroku w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 6 dotyczyła jedynie wartości skradzionego mienia, która została przyjęta na podstawie zeznań pokrzywdzonego M. R., które składał w postępowaniu przygotowawczym, gdzie o wiertarkowkrętarcie marki B. nie wspominał.

Niezależnie jednak od podniesionych w apelacji zarzutów, utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwie i stąd też oprócz wskazanych wyżej zmian dotyczących wartości skradzionego mienia, w zakresie niekwestionowanym przez skarżącą, należało dokonać jego zmiany na korzyść oskarżonego (art. 440 k.p.k.). Sąd Rejonowy orzekając w odniesieniu do czynów opisanych w pkt 2 - 6 dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 91 § 1 k.k. Nie wziął bowiem pod uwagę faktu, że czynów opisanych w pkt 2 - 6 oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, a nie są to odrębne czyny, z których każdy podlega odrębnemu wymiarowi kary i te kary jednostkowe stanowią podstawę orzeczenia kary łącznej. Zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 91 § 1 k.p.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Analiza poczynionych przez Sąd meriti ustaleń prowadzi do wniosku, że oskarżony przestępstw wymienionych w pkt 2-6 wyczerpujących znamiona czynów z art. 279 § 1 k.k. niewątpliwie dopuścił się działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu (na przestrzeni kilku dni) zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Skoro spełnione zostały warunki określone w art. 91 § 1 k.k. to czyny opisane w pkt 2 - 6 winny być potraktowane jako popełnione w warunkach ciągu przestępstw i wymierzona być za nie winna jedna kara określona w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, a więc art. 279 § 1 k.k. Pamiętać należy, że ciąg przestępstw jest instytucją prawa karnego materialnego i jej stosowanie jest obowiązkiem sądu. Przyjęcie lub odrzucenie możliwości zastosowania art. 91 § 1 k.k. uzależnione jest wyłącznie od spełnienia przesłanek określonych w tym przepisie. Niezastosowanie w wyroku art. 91 § 1 k.k., przy spełnieniu wymienionych w tym przepisie przesłanek, powoduje, że taki wyrok dotknięty jest rażąco niesprawiedliwością. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmując, iż czyny zarzucane oskarżonemu w pkt 2-6 zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 k.k. i ich prawidłową kwalifikacją prawną jest art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Taka ocena prawna tych czynów, mając na uwadze wskazane już przez Sąd I instancji okoliczności tak obciążające, jak i łagodzące, przy uwzględnieniu zmiany w zakresie wartości skradzionego mienia, doprowadziła Sąd Okręgowy do orzeczenia kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą należy w tych warunkach uznać za współmierną do stopnia społecznej szkodliwości tych czynów, nie przekraczającą stopnia winy oskarżonego, a jednocześnie wystarczającą dla osiągnięcia celów kary, tak zapobiegawczych i wychowawczych względem niego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa, stosownie do dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Na poczet tak orzeczonej kary na podstawie art. 63 § 1 k.k. został zaliczony okres rzeczywistego pozbawienia wolności - 1 dzień zatrzymania.

Nie zasługuje ponadto na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego dotyczący rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego za przypisany mu czyn z pkt 1 zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Zarzut taki może być słuszny tylko wówczas gdy niewspółmierność kary jest rażąca. Jakkolwiek jest to pojęcie ocenne, chodzi tu jednak o dysproporcję znaczną. Nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 26 maja 2008 r., II AKa 109/08, LEX nr 466403). Orzekając o karze za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 Sąd I instancji prawidłowo rozważył wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności, a swoje stanowisko należycie uzasadnił. Jeśli się uwzględni podniesione przez Sąd meriti okoliczności, w tym okoliczności obciążające w postaci skutków kradzieży okrycia wierzchniego dla pokrzywdzonej w czasie, kiedy czynu dokonano, jak też uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu to orzeczonej kary 30 dni aresztu, mimo iż jest ona najsurowszą sankcją za wykroczenie z art. 119 §1 k.w. nie można w żadnym razie uznać za rażąco niewspółmierną (surową) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., który w oparciu o przepis art. 109 § 2 k.p.w. ma zastosowanie w sprawach o wykroczenie. Brak było zatem podstaw do skutecznego kwestionowania orzeczenia o karze w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 119 § 1 k.k.

Orzeczenie o kosztach sądowych w sprawie oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie uzasadnia obciążenia go tymi kosztami.

Jednocześnie na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu orzeczono o wynagrodzeniu za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem VAT.

***Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.***

SSO Jacek Matusik SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Marek Wojnar